

Dagboek van een arts-vrijwilliger in Chitre, Nepal

Het ochtendgloren kleurt de toppen van de Daulaghiri goudgeel. Het vroege licht valt de koude kamer binnen. Kraaien beginnen hun ochtendritueel, hun harde gekrijs klinkt luid in deze roerloze stille omgeving.

De stilte wordt doorbroken door het monotone gebrom van het vliegtuigje naar Jomsom. Hoog aan de hemel, flikkert het in de eerste zonnestralen. Met de regelmaat van een klok, vliegen ze nu heen en weer tussen Jomsom en Pokhara tot 10 a 11u, nadien is de wind in de nauwe vallei van de Kali Ghandaki te sterk geworden om nog veilig te kunnen landen.

In de lodge begint er stilaan leven te komen. Het vuur wordt opgerakeld, de eerste thee gezet.

Dragers en sherpa's beginnen reeds met het inpakken van de bagage.

Buiten klinken de paardenbelletjes van een eerste konvooi, op weg naar Chorepani. Het scherpe gefluit van de begeleiders is nog lang te horen.

Bij het vuur warm ik mij op met een kop thee. De zon klimt hoger en weldra is de ganse bergketen aan de einder maagdelijk wit in het prille zonlicht.

De drukte in de keuken neemt toe. Trekkers willen vroeg ontbijten, om dan vlug op stap te kunnen gaan. Tussendoor vind de kok wel tijd om een kom porridge voor mij te maken.

Om 8 uur staan de eerste patiënten reeds aan de poort van de medische post. Sommigen komen van uren ver, en blijven dan meestal overnachten in de buurt. Nepalezen zijn zeer gastvrij. Familie of niet, iedereen kent wel iemand. Thee aanbieden is een vaste gewoonte, en dan maar kletsen en lachen.

Na een paar uur zit de wachtkamer reeds overvol. Meestal komt men in familieverband, en het stoort niemand als kinderen of buurvrouwen ongevraagd de consultatie binnenlopen, en een paar nieuwsgierige blikken werpen op hetgeen die vreemde dokter aan het doen is.

Mijn werk speelt zich af tussen de consultatieruimte en de tandartsstoel.

Een spuitje zetten om een rotte kies te verwijderen, en dan vlug naar de onderzoekstafel. De verpleegster heeft reeds bloeddruk, gewicht en eventueel temperatuur genomen, en kan nu beginnen met het vertalen van een reeks klachten, alsof die patiënten hier al hun ziekten hebben opgespaard. De zieke onderzoeken, beetje uitleg geven en de nodige medicijnen verstrekken. Alles wordt hier nauwgezet genoteerd.

Ondertussen zit de patiënt in de stoel reeds een babbeltje te slaan met vriend of medepatient.

Mond open, inspectie en vragen wat er meest pijn doet. Meestal wijzen ze links, rechts, boven en onder, maar noodzakelijkerwijze moet ik mij beperken tot het meest dringende. Met een beetje uitleg, terug het werk van de verpleegster, kan ik ze motiveren tot sanering en kunnen ze terug komen voor de nodige vullingen. Meestal aanvaarden ze dat wel. Ik kan dat ook wel begrijpen, mensen komen van uren ver, en moeten dan ook nog eens terugkeren.

Als er dan nog eens een uitval is van de elektrische stroom, loopt alles in het honderd. Gelukkig is er de hoofdlamp, zodat een tand trekken geen probleem is.

Ondertussen is het reeds ver over de middag, en komt mijn trouwe gids aangeslenterd met een noedelsoepje. Oef, een half uurtje rust.

En zo gaan de consultaties de ganse dag verder. De stroom patiënten groeit steeds maar aan, zodat ik er noodgedwongen een paar moet teleurstellen. Morgen komen die dan eerst aan de bak. Met de glimlach aanvaarden ze dat, en gaan dan maar op zoek naar een slaapplek.

Af en toe komt een westerse of japanse trekker met acute problemen op de consultatie. De medische post ligt immers op de vermaarde Anna-Purna trekking route, en wordt geacht bijstand te bieden aan trekkers.

Als om zes uur de duisternis is ingevallen, zit het meeste werk erop. Bij een black-thee wordt de dag nog eens besproken. Het aantal zieken en ziekten, geëxtraheerde tanden en vullingen worden nauwgezet bijgehouden. De voorraad medicatie wordt nagekeken en desnoods bijgevuld. De planning maken voor de kleine ingrepen morgenvroeg. En dan moet die verpleegster nog de

behandelkamers kuisen, de instrumenten reinigen en steriliseren voor morgen.

In de pikzwarte nacht loop ik terug naar de spaarzame verlichte lodge.

Een biertje, een dal-bath en de dag is weeral voorbij. Met een beetje geluk is er stroom zodat ik nog wat kan lezen. Een berichtje zenden naar het thuisfront lukt soms wel, e-mailen is hopeloos.

Maar met een tevreden gevoel van toch een beetje hulp te kunnen bieden, kruip ik in mijn koude kamertje in mijn slaapzak met de bedenking, het is inderdaad maar een druppel in een oceaan van bergen.

Jan